deformem faciem, pulchram & formoſam eſſe facit apud illos, q̃ eâ decipiuntur, cùm pulchra non ſit: ita etiam diuitiæ adulationem, à qua honorem extorquent. Ne enim apertas & ex metu blanditiiſq; ꝑfectas laudes intuearis (hæc enim ſunt colores et pigmenta) ſed eorum, qui ita tibi adulantur, uniuſcuiuſq; conſcientiam aperi, & videbis intus infinitos accuſatores, qui contra te vociferentur, téque magis auerſentur, & oderint, quàm inimiciſſimi & infeſtiſſimi quique.

Ac ſi quando indutam ex iſto metu laruam ſuperueniens mutatio rerum ſuſtulerit ac detexerit; quemadmodũ illos vultus ſol calidiorib.

ὄψιν, τὴν δυσειδῆ καλλώ τε καὶ εὐειδῆ εἶναι ποιεῖ παρὰ τοῖς ὑπ' αὐτῆς ἠπατημένοις, οὐκ οὖσαν καλήν· οὕτω δὴ καὶ ὁ πλοῦτος τὴν κολακείαν βιαζόμενος τιμὴν δεικνύναι. μὴ γάρ μοι τὰς ἐν τῷ φανερῷ διὰ φόβον καὶ θωπείαν γινομένας εὐφημίας ἴδῃς (αὗται γάρ εἰσι τὰ χρώματα, καὶ αἱ ἐπιχραφαὶ) ἀλλὰ τὸ ἑκάστου συνειδὸς τῶν τὰ τοιαῦτά σε κολακευόντων ἀνάπτυξον, καὶ ὄψει μυρίους ἔνδον καταβοῶντάς σου κατηγόρους, καὶ τῶν μάλιστα ἐχθρῶν, καὶ πολεμίων μᾶλλον ἀποστρεφομένους, καὶ μισοῦντας.

Καὶ εἴ ποτε τὸ ἐκ τοῦ φόβου τούτου συγκείμενον προσωπεῖον μεταβολὴ πραγμάτων ἐπελθοῦσα ἀφανίσειέν τε καὶ διελέγξειε, καθάπερ τὰς ὄψεις ἐκείνας

amiſſis